

[Arne Melchior]

Jeg kender, og det gør vi alle, masser af LO-medlemmer af forskellig politisk observans, de får nu alle én ekstra stemme foruden den, som er tilsikret os i grundloven, og som skulle sørge for ligeligheden, nemlig én stemme pr. person. Men nogle er også repræsenteret gennem f. eks. hr. Thomas Nielsen, og disse nogle, der er repræsenteret dér, har slet ikke stemt på det parti, hr. Thomas Nielsen sidder i hovedbestyrelsen af, men på alle mulige andre partier til venstre og til højre. Et flertal af LO-medlemmerne har og kan derved på demokratisk vis tvinge hele LO-stemmen til at blive lagt i vægtskålen for ét parti og en regering fremgået af ét parti.

Dette er et tyveri af kompetence, dette kan ikke tolereres, for det skævrider totalt den demokratiske proces, og jeg vil gerne advare imod, at man fremturer på denne måde.

Vi ser også programmet i den omstændighed, at nu skal der altså være 3 uger, nemlig til den 4. december, til forhandlinger med organisationerne. Så bliver der minsandten kun 3 uger for folketinget, hvis ikke der skal forhandles også juleaften eller juledag, til at gennemføre det i, samtidig med at finanslovsforslaget skal gøres færdigt i samme periode. Det viser jo lidt om, hvordan prioriteringen er.

Men o.k., nu har jo fatter sagt, at der skal flyttes hegnspæle, og hvad fatter siger, det må vel være rigtigt. Jeg mener nu, at hvis statsministeren ville være husbond for hele landet, så skulle han i stedet for søge at skabe orden i bedriften, før han gav sig til at udvide den.

Vi hørte jo lige hr. Gert Petersen sige, at krisetider er reformtider. Jeg har også i min tale den 4. oktober været inde på denne forskruede tankegang og skal nøjes med at henvise til, hvad jeg sagde dengang, men jeg vil dog godt betegne denne påstand om krisetider og reformtider, der lyder som et vidunderligt slogan udgået fra et reklamebureau, som en romantisk historieforfalskning, som jeg ikke giver en døjt for.

Så får vi altså nu et helt katalog af ubestemmelige ting, og det er jo ikke underligt, at vi ikke kan få nærmere bestemmelse af dem, når de ikke er forhandlet i organisationerne endnu. Jeg læste i en avis på forsiden i morges, at prisen på forsikringer stiger, og så sagde noget i mig automatisk: nå ja, det er jo klart. Nu skal der jo komme medarbejderre-

præsentation ind i bestyrelserne, så er det klart, at prisen stiger. Men nu skal der jo altså flyttes hegnspæle.

Vi får også at vide, at lønmodtagerne skal have indflydelse på deres penge, altså de indefrosne dyrtidsportioner. Ja men hvem er de lønmodtagere? Det er jo os alle sammen ved, at folketinget disponerer, som det har gjort i loven om denne indefrysning i sin tid, over disse penge, der er disponeret over. Det er sket ved folketingets foranstaltning, og det er minsandten det samme som lønmodtagernes repræsentation. Der er ikke nogen over og ikke nogen ved siden af den.

Jeg læser også, at der skal fjernes afskrivning på maskiner og driftsmidler. Ja, det er jo ikke lige udpræget en erhvervsvenlig politik eller en produktionsfremmende politik, man her lægger for dagen.

Derimod ser jeg ikke noget i kataloget om opsparring. Vi har gentagne gange i tidligere samlinger fremsat opsparingsvenlige konkrete forslag her i tinget, og vi mener, at næst en erhvervsfremmende – og med erhvervslivet mener jeg her ligesom mange andre også de ansatte i erhvervslivet, der er ikke modgående, men sammenfaldende interesser – og konkurrencefremmende politik bør opsparringen som et led heri præmieres og fremmes.

Sandheden er jo den, at familien Danmark lever over evne, og CD tænker hermed ikke på det offentlige forbrug, men på det private forbrug. Men det er jo ikke underligt, at vi alle sammen lever over evne, for utallige folketing og regeringer har jo nu i årtier, i op til generationer, straffet de mennesker, som har levet under evne i årtier for at spare, for at være ansvarsbevidste, for at kunne stille kapital til rådighed, og selvfølgelig også for selv at have det på deres gamle dage. De er alle sammen blevet straffet, som Hans V. Bischoff og mange andre økonomer har påvist det så mange gange, og vi går altså videre ad den vej og vil ikke gøre noget for opsparringen.

Om dagens 5 lovforslag vil jeg gerne sige, at de eneste, som CD formentlig vil kunne stemme for, det er de to lovforslag om prisstop og lønstop. Nu var det jo ikke lige den politik, regeringen gik til valg på, og når man rundt omkring på vælgermoderne spurgte: hvorfor siger socialdemokratiet ikke, hvad de vil? – så plejede jeg dertil at svare: det er, fordi de vil prisstop og lønstop, men